

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **M. S.** zastoupeného JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 3, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 11 Ca 244/2004 - 21,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 11 Ca 244/2004 - 21, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, č. j. FŘ-7639/11/04. Tímto rozhodnutím žalovaný v odvolacím řízení změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 24. 6. 2000, č. j. 192148/02/010931/5973, o zastavení řízení tak, že změnil důvod zastavení řízení z § 27 odst. 1 písm. e) na § 27 odst. 1 písm. h) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Rozsudek městského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobce v dodatečném daňovém přiznání za rok 2000 uplatnil odpisy na marketingovou studii přesto, že předchozím pravomocným rozhodnutím správce daně výdaj na tuto studii nebyl uznán výdajem daňovým. Za takové situace je podání dodatečného daňového přiznání podáním nepřipustným [§ 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu], a proto byly dány důvody pro zastavení řízení podle

§ 27 odst. 1 písm. h) daňového řádu. Za nerozhodnou označil městský soud žalobní námitku, že marketingová studie nebyla uznána výdajem za rok 1996, nikoliv za rok 2000, a rovněž nerozhodným byl posudek ohledně marketingové studie zpracovaný. Dále městský soud nepřisvědčil žalobci v názoru, že v případě neuznání vysvětlení a předložených dokladů k výzvě učiněné v rámci vytýkacího řízení měla být zahájena kontrola podle § 16 daňového řádu, neboť podle soudu správci daně po provedení vytýkacího řízení nic nebránilo o dani rozhodnout. Za zachovanou označil soud zásadu součinnosti podle § 2 odst. 2 daňového řádu a naopak se nezabýval dodržením § 46 odst. 7 daňového řádu, neboť podle něho nebylo postupováno. Procesně pak žalovaný postupoval správně, když změnil důvod zastavení řízení tak, aby odpovídal skutečnému stavu - tím totiž pochybení prvostupňového orgánu napravil.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, přičemž pro tuto vadu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

Konkrétně poukazuje na skutečnost, že žalovaný zastavil řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období r. 2000. Přitom pravomocné rozhodnutí správců daně se týkalo výdajů za studii uplatněných za zdaňovací období r. 1996 (1 320 000 Kč), kdežto dodatečné daňové přiznání se týkalo zdaňovacího období r. 2000, ve kterém byl dodatečně uplatněn roční daňový odpis z marketingové studie ve výši 220 000 Kč. Důvod k postupu podle § 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu dán nebyl a dodatečné daňové přiznání bylo přípustné. Správce daně se stěžovatelem výzvou ze dne 3. 4. 2002 zahájil vytýkací řízení, stěžovatel na výzvu řádně reagoval, podal vysvětlení, předložil doklady o zařazení marketingové studie do hmotného majetku včetně znaleckého posudku. Doložil tak, že na základě marketingové studie a nakontaktovaných vztahů v r. 1996 mu v dalších letech plynuly příjmy ve výši 30 500 000 Kč.

Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení rozhodnutí žalovaného č. j. FŘ 1166/1/98 a rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 244/98 a ust. § 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Tato rozhodnutí se vztahovala výhradně ke zdaňovacímu období r. 1996, neboť z nich plyne závěr o nemožnosti příjmů souvisejících se studií v r. 1996, nemůže se tak jednat o pravomocná rozhodnutí o nákladech vztahujících se i na r. 1997, pro které jsou irelevantní. Přínos marketingové studie pro r. 1997 a násl. je nutno posuzovat individuálně, a proto nelze aplikovat § 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu na danou věc. Hodnocení přínosnosti marketingové zprávy pro podnikání stěžovatele přitom není v působnosti správního orgánu ani věcí volné úvahy soudu, neboť jde o hodnocení osobami odborně nekvalifikovanými. Erudovaným posouzením je znalecký posudek Doc. Ing. V. S. CSc. a jím je přínosnost zprávy pro stěžovatele doložena. Stěžovatel sám rovněž nedisponoval potřebnými odbornými znalostmi a neměl ani zaměstnance s potřebnou kvalifikací.

Tvrzení soudu o zaúčtování marketingové studie jako nehmotného majetku v r. 1996 neodpovídá skutečnosti, jde o naprostou nepravdu, zřejmě soudem opsanou z vyjádření žalovaného. Výdaj na marketingovou studii byl zaúčtován jako nehmotný majetek až 14. 4. 2000 a s přehledem odpisů od r. 2000 do r. 2005. To souvisí i výše uvedeným nesprávným vycházením z rozhodnutí žalovaného č. j. FŘ 1166/1/98 a z rozsudku městského soudu č. j. 28 Ca 244/98.

Za vadu řízení pak stěžovatel považuje skutečnost, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Touto skutečností je prokázání stěžovatele v řízení „FR 1166/1/98“, že výdaj na marketingovou studii byl výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v r. 1996 uplatnil do daňových výdajů náklady na pořízení marketingové studie. Finanční úřad (rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 č.j. 184604/97/010914/2409, žalovaný (rozhodnutí č. j. FR 1166/1/98) a následně i soudy (rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 28 Ca 244/98, usnesení Ústavního soudu ČR č.j. II. ÚS 67/2000), dospěly k závěru, že se nejedná o výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů V r. 2000 stěžovatel vložil předmětnou studii jako nehmotný majetek znovu do obchodního majetku firmy. Odpis z jeho vstupní ceny zahrnul do nákladů (§ 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů), s odůvodněním, že mu studie v průběhu let přinesla značný nárůst zisků. K tomu připojil znalecký posudek, z něhož vyplynulo, že studii lze považovat za nehmotný majetek, který lze odpisovat. Správce daně řízení o dodatečném daňovém přiznání zastavil, a toto řízení došlo až do soudního přezkumu. V průběhu daňové kontroly za rok 2002 správce daně zjistil, že v tomto roce stěžovatel také uplatnil jako výdaj odpis marketingové studie. K výzvě správce daně nebyla prokázána oprávněnost odpisu. Žalovaný je názoru, že nemožnost uplatnění nákladů marketingové studie byla dána již v r. 1996, a proto následně nemohly být nákladem ani odpisy z této studie. Na tom nic nemůže změnit ani předložený znalecký posudek. Nejde-li o daňově uznatelný výdaj, nemůže se jím stát v následujícím období jiným způsobem. Proto žalovaný považuje rozsudek městského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel replikoval, že marketingová studie představuje jeden ze stěžejních přínosů pro jeho podnikání, neboť stále využívá doporučení a kontaktů v ní uvedených a díky tomu jeho obrat výrazně vzrostl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá nesprávnost posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nedostatek opory právních závěrů žalovaného i tvrzení soudu ve zjištěném skutkovém stavu [§ 103 odst. 1 písm. b),d) s. ř. s.].

K posouzení důvodnosti kasačních námitek bylo ze spisu zjištěno, že obsahuje smlouvu o obstarání věci uzavřenou dne 2. 4. 1996 mezi objednatelem M. a spol. (jednatel M. S.) a obstaravatelem C. H. s. r. o. o obstarání marketingové zprávy pro stavební a instalatérské práce pro r. 2006 a smlouvu o dílo uzavřenou dne 3. 4. 1996 mezi objednatelem C. H. s.r.o. a zhotovitelem K. s.r.o. na zpracování této marketingové zprávy. Firmou K. bylo fakturováno za tuto studii 1293 600 Kč (+ 284 592 Kč DPH), firmou C. H. s.r.o. pak dne 9. 12. 1996 M. S. 1 320 000 Kč (+ DPH 290 400 Kč), připojeny jsou pokladní doklady. Finanční úřad pro Prahu 10 v r. 1997 tento výdaj stěžovatele prověřoval, jako daňový výdaj jej neuznal a dne 25. 11. 1997 mu doměřil daň dodatečným platebním výměrem. Odvolání

bylo žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 5. 6. 1998, č.j.: FŘ-1166/1/98, přičemž v důvodech bylo uvedeno, že marketingová zpráva nebyla podepsána zhotovitelem, neobsahovala ani datum a nebylo možné určit jejího zpracovatele, výše nákladů na její pořízení byla zcela neadekvátní celkově možnému přínosu, neboť obsahovala zcela obecné informace. Její přínos v r. 1996 byl vyloučen i tím, že byla převzata v prosinci t.r. Spolupráce s investory, která měla být navázána na základě studie, přitom byla navázána již v předchozích letech.

Žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 20. 10. 1999, č. j. 28 Ca 244/98 - 72. Městský soud zde hodnotil výše označené smlouvy, náležitosti a obsah marketingové studie, její informační hodnotou, zjištění u označených možných obchodních kontaktů, a dospěl k závěru, že náklady na pořízení této studie nelze považovat za výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Úspěšná nebyla ani podaná ústavní stížnost (usnesení ÚS ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 67/200).

Dne 22. 3. 2002 stěžovatel předložil dodatečné daňové přiznání za rok 2000 na daňovou povinnost nižší, zdůvodněné správnou výší odpisů a připojil k němu mj. evidenční karty nehmotného majetku označeného „marketingová studie“. Jedna z karet je označena jako původní karta“ a v ní je uvedeno datum pořízení 9. 12. 1996 a daňový doklad FD-190/96. Doba odpisování: 8, od r. 99, 6 let, k době odpisování je uvedeno, že se odpisuje od r. 1999 po 6 let, přitom roční odpisy jsou vyčísleny od r. 1996 do r. 2002, a za rok 2000 je uvedena výše odpisu 241 560 Kč. Další karta je označena jako „nová karta“ s obdobnými údaji o pořízení majetku, ovšem s přehledem odpisů od r. 2000 do r. 2005. Dále byl připojen posudek znalce Doc. Ing. V. S. CSc. č. 1752/2000 na posouzení marketingové studie. Vysvětlení podal stěžovatelův zástupce i do protokolu ze dne 17. 5. 2002 tak, že marketingovou studii zařadil do hmotného majetku v r. 2000 na základě znaleckého posudku a upozornil, že na základě této studie daňovému subjektu plynuly v r. 1996-1999 výnosy ve výši 30 500 000 Kč.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 24. 6. 2002, č. j. 192148/02/010931/5973, bylo řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání za rok 2000 zastaveno podle § 27 odst. 1 písm. e) daňového řádu, s odůvodněním, že podle § 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu nelze podat daňové přiznání v případech, kdy o výdaji bylo již pravomocně rozhodnuto. V odvolání daňový subjekt argumentoval odlišností dne uznaného daňového výdaje a odpisu a přínosem, který marketingová studie měla pro jeho podnikání.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2004, č. j. FŘ-7639/11/04, změnil odvoláním napadené rozhodnutí tak, že k zastavení řízení došlo podle § 27 odst. 1 písm. h) daňového řádu. Znovu poukázal na neuznaný náklad na pořízení marketingové studie v r. 1996 a výsledek přezkumných řízení v této věci. Zaujal názor, že nebyl-li výdaj uznán jako daňový, nemohou být uznány ani odpisy z tohoto výdaje. Dodatečné daňové přiznání tak bylo nepřípustným ve smyslu § 41 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Dále konstatoval, že podle znaleckého posudku se jednalo o marketingovou studii zaměřenou do zahraničí a daňový subjekt žádnou takovou činnost neprováděl a souvislost marketingové studie s tvrzenými příjmy nebyla nijak prokázána.

Součástí správního spisu je i označený znalecký posudek, v němž znalec dospěl k závěru, že se jedná o marketingovou studii obsahující obecné poznatky z oblasti marketingu, která může sloužit ke zvýšení znalostí podnikatele a je obecně použitelná pro jakéhokoli podnikatele, tudíž i pro objednatele. Z hlediska zákona o daních z příjmů ji označil za nehmotný majetek a možný výdaj podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Připojená marketingová zpráva obsahuje pasáže: 1. Cíle a důležitost marketingu, 2. Národní, mezinárodní a exportní marketing, 3. Doporučená strategie vstupu na zahraniční trh pomocí marketingu, 4. Důležité legislativní a finanční zásady, 5. Seznam adres potenciálních klientů. Části 1-4 jsou obecným a základním poučením o tom, co je marketing a jeho součástí, seznam klientů obsahuje výčet 9 subjektů (5 městských částí Prahy, 2 firmy, 2 soukromé osoby, z nichž dvě se prolínají s adresami. Studie není datována, nijak označena zpracovatelem, pouze opatřena záznamem o předání 28. 8. 1996 a razítkem C. H. s.r.o. s podpisem.

Stěžovatel kasační stížností uplatňuje námitky jednak proti tomu, že řízení o dodatečném daňovém přiznání bylo zastaveno, jednak namítá, že daňový odpis jím byl uplatněn po právu a že se tedy výdaj jednalo. Soudu vytýká, že akceptoval nedůvodné zastavení řízení, které nemělo oporu ve spise a právní závěry žalovaného.

Řízení bylo zastaveno podle § 27 odst.1 písm. h) daňového řádu, přičemž stěžovatel nenapadá žalovaného za to, že svým rozhodnutím důvod zastavení takto změnil. Podle tohoto ustanovení se daňové řízení zastaví, jde-li o podání nepřipustné.

Připustnost dodatečného daňového přiznání upravuje ust. § 41 daňového řádu, přičemž podmínky připustnosti tohoto přiznání na daň nižší vyplývají z jeho odst. 4. Žalovaný vycházel z důvodu uvedeného pod písm. b), tj., že *je uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů (příjmů) či skutečněných zdanitelných plnění nebo zvýšení nákladů (výdajů) či přijatých zdanitelných plnění, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku.*

Stěžovatel v první řadě poukazuje na skutečnost, že žalovaný argumentoval pravomocným rozhodnutím o dani, které se týkalo zdaňovacího období r. 1996 a přitom rozhodoval o zdaňovacím období roku 2000, kterého se týkalo dodatečné daňové přiznání. Stejně argumentoval i soud, který navíc v rozsudku uvedl, že marketingová studie byla zařazena do nehmotného majetku žalobce v r. 1996 přesto, že se tak stalo až v r. 2000 na základě znaleckého posudku.

Je pravdou, že rozsudek městského soudu toto konstatování obsahuje s poukazem na karty dlouhodobého majetku. Ty jsou také založeny ve spise a závěr o vkladu marketingové studie do nehmotného majetku v r. 1996 a o novém zařazení do evidence v r. 2000 je jimi jednoznačně potvrzen. Proti argumentaci stěžovatele svědčí i ve spise založené rozhodnutí správce daně ze dne 13. 11. 2001 o zastavení řízení ve věci podání dodatečných daňových přiznání na daň z příjmů fyzických osob za rok 1997, 1998, 1999, přičemž důvodem zastavení řízení byla rovněž jejich nepřipustnost vztahená k marketingové studii, na jejímž základě byly uplatněny odpisy. Při podání dodatečného daňového přiznání za rok 2000 daňový subjekt (jeho zástupce) pouze odkázal na změnu v hodnotě daňových odpisů, do protokolu o ústním jednání ze dne 17. 5. 2002 pak uvedl, že marketingová studie byla zařazena do „hmotného“ majetku v r. 2000 na základě znaleckého posudku. Shrnutím těchto skutečností nelze než přisvědčit soudu v jeho konstatování daného skutkového stavu. Z tohoto

hlediska proto nelze přisvědčit kasačnímu tvrzení o rozporu rozhodnutí žalovaného s obsahem spisu.

Rozhodující ovšem je, zda byl dán zákonný důvod k zastavení řízení. Zde žalovaný i soud vycházejí ze skutečnosti, že důvodnost výdaje na marketingovou studii byla pravomocně posouzena jak žalovaným, tak i soudem. Oproti tomu stěžovatel tvrdí, že oporou tohoto názoru nemůže být odkaz na rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 1998, č.j. FŘ 1166/1/98 ani na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 1999, č.j. 28 Ca 244/98.

Tato rozhodnutí řešila dodatečné doměření daně za rok 1996 z důvodu neuznání jediného výdaje na pořízení marketingové studie. Městský soud přisvědčil argumentaci žalovaného o nedostatečích studie a o neprokázání přínosu této studie pro podnikatelskou činnost žalobce v r. 1996. Soud v označeném rozsudku poukázal na skutečnost, že marketingová studie byla vypracována společností, která je nekontaktní, ve svém sídle se nenachází, po jejím jednateli bylo vyhlášeno policejní pátrání a za společnost se zprostředkovatelem jednala osoba, která použila odcizený občanský průkaz. Městský soud tehdy také posuzoval informační hodnotu marketingové studie a dospěl k závěru, že je mizivá svou obecnou popisností pravidel marketingu i svou konkrétností v naznačených obchodních kontaktech, jimiž většinou byly kontakty již dříve využité. Proti tomuto rozsudku podanou ústavní stížnost označil Ústavní soud ČR za zjevně neopodstatněnou (usnesení sp. zn. II. ÚS 67/2000).

Stěžovatelově námitce lze tedy zčásti přisvědčit. Dodatečné daňové přiznání za rok 2000 totiž stálo na tom, že marketingová studie byla nově odborně posouzena, ve skutečnosti se také stala přínosnou, proto byla v r. 2000 zařazena nově do nehmotného majetku a byl z ní uplatněn odpis. Tuto otázku však žalovaný ani soud v označeném předchozím řízení nezkontrolovali.

Žalovaný i městský soud ovšem dospěli v této věci k závěru, že skutečnost, že výdaj na pořízení marketingové studie nebyl uznán výdajem daňovým, znamená, že z takto pořízeného majetku nelze uplatnit ani odpisy, tedy, že po pravomocném rozhodnutí o tom, že určitý výdaj nelze daňově zohlednit znamená, že jej nelze zohlednit ani při uplatnění jiným způsobem v jiném období.

Obecně se tento závěr jeví jako správný, v konkrétních případech však nelze vyloučit (a nevylučuje to ani zákon), že majetek nesplňující v době pořízení podmínky ust. § 24 zákona o daních z příjmů v daném zdaňovacím období, nemůže takového charakteru nabýt později a splnit podmínky pro uplatnění možnosti jeho odpisování (§ 26 a násl. cit. zákona).

Tuto skutečnost stěžovatel také tvrdí – opírá ji jednak o znalecký posudek, jednak o důkazy prokazující výrazné zvýšení obrátu v dalších letech. Je nerozhodné, zda znalecký posudek skutečně byl dostatečným podkladem pro zařazení marketingové studie do nehmotného majetku a zda skutečně stěžovatel doložil, že došlo k výraznému navýšení jeho příjmů v souvislosti s touto studií. Rozhodné je, že o této otázce dosud ve smyslu § 41 odst. 1 písm. b) daňového řádu pravomocně rozhodnuto nebylo a tudíž nebyly naplněny formální podmínky nepřípustnosti dodatečného daňového přiznání a tudíž nemohlo být řízení o něm z těchto důvodů zastaveno.

Žalovaný se měl dodatečným daňovým přiznáním zabývat věcně; tudíž měl posoudit jak důvodnost zařazení marketingové studie do nehmotného majetku v r. 2000, tak i důvodnost odpisů v uplatněné výši. Žalovaný také určité stručné závěry v tomto směru do svého rozhodnutí pojal, ovšem vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno, nemá v takovém rozhodnutí věcné posouzení místa.

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že žalovaný (ani soud) nemá odborné znalosti k posuzování marketingových studií a jejich vlivu na podnikání konkrétního subjektu, ovšem je třeba připustit, že jsou případy, kdy je jejich nedostatečnost či neúčinnost zjevná i laikovi, natož osobám, které se s obdobnými studiemi v rámci své pracovní činnosti setkávají. Znalecký posudek může být jistě důkazem o kvalitách a přínosu studie, ovšem jako každý jiný důkazní prostředek podléhá i on, a zejména jeho závěry, hodnocení správního orgánu. Stejně tak při případné akceptaci závěrů znalce je správní orgán oprávněn posoudit výši vynaložených nákladů a tomu odpovídající možnou výši odpisů. S těmito otázkami je však třeba se v rozhodnutí řádně vypořádat.

Vzhledem k tomu, že žalovaný ani městský soud nerozhodovali věcně o přípustnosti a výši uplatněných odpisů, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat kasačními námitkami, které tvrdí oprávněnost uplatněných odpisů.

Nejvyšší správní soud ovšem v části výše uvedené shledal kasační stížnost důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu